

8. klasse fra Kalundborg Friskole på skolerejse til Rumænien.

Fakta:

- **Fælles mål II** : 'hver elev skal i sit skoleforløb have deltaget i mindst ét internationalt projekt.'
- www.ciriusonline.dk holder dig opdateret med kurser, programmer og tilskud i hele EU

Ved Ulla Krogsgaard, Kalundborg Friskole

I maj 2006 mødtes den rumænske lærer Carmen Pirlog og jeg på et EU-finansieret kursus i Finland bl.a. for at aftale et Comenius projekt i det følgende år.

Carmen Pirlog og jeg er begge tysklærere, og vi besluttede at tyvstarte projektet med tyske emails, powerpoints, småpakker, plakater, postkort m.m., hvilket viste sig at være en særdeles god ide, da EU ikke godkendte Comenius projektet. Dengang gik vore elever i 6.klasse.

Kalundborg Friskole på opslagstavlen i Rumænien

Fra velkomsten i auditoriet

I 2,5 år har de to landes elever kommunikeret på tysk, har berettet om hinandens skoler/klasser, familier, traditioner, osv. Opslagstavlerne har været godt brugt med alskens informationer om vore venner. Efter de 2 år kom der en enestående invitation fra Carmen og hendes elever, om vi havde lyst til at komme til Rumænien som klassens gæster.

Sikken en chance, i hvert fald set med lærerbriller. At lære vore venner at kende, at lære et så fremmed land at kende, opleve kulturen indefra, spise anderledes, se anderledes boligforhold, kommunikere på fremmedsprog, se en rumænsk skole osv, osv.

Byen Braila ligger meget langt mod øst, kun 30km fra Moldavien – det i sig selv var spændende og meget anderledes.

Men eleverne var i starten ikke helt så begejstrede. Rumænien er jo et fattigt land, så hvad kunne de ikke udsættes for? Hvilken mad ville der blive spist? Hvad kunne der ikke ske i byen? Ville det ikke være meget tryggere med en skirejse?

Heldigvis havde vi, klasselærer Else Grand Mortensen og undertegnede tysk- og engelsklærer i klassen, forældrenes opbakning, forældre, der var ærgerlige over at Comenius projektet ikke blev til noget. Positive forældre, der så de store linjer og de fantastiske oplevelser, der lå lige om hjørnet.

Så beslutningen blev taget i oktober 2008, at vi ville tage af sted i ugen op til påskeferien 2009 og blive indkvarteret privat hos familierne. Og vi fik travlt med at forberede os sammen: den rumænske klasse, vores klasse og lærerne.

Vi besluttede at gøre en aktiv indsats for at lære noget om hinandens lande. Og stort set alle forberedelser foregik på tysk:

- En quiz (50 spørgsmål) om Danmark i 5 kategorier: sport, geografi, historie, kultur, seværdigheder (som rumænerne øvede sig på)
- En quiz om Rumænien (50 spørgsmål, samme kategorier, som vi øvede os på)
- En rumænsk popsang (Razna), som vi lærte via Youtube
- En dansk popsang (Sys Bjerres Kegle), som rumænerne lærte via Youtube
- Dansk folkedans som vi skulle lære rumænerne
- Rumænsk folkedans som de skulle lære os.
- Vi besluttede sammen, at vi skulle medbringe smagsprøver på typisk dansk mad og slik som rødgrød, ost, rugbrød, sild, spegepølse, makrel, lakrids, kransekage osv.
- Rumænerne ville også servere deres typiske mad
- De rumænske elever forberedte en velkomst-power point
- 3 af vore elever skulle holde taler på tysk på skolen og hos borgmesteren.

Således godt forberedte følte vi os rustede til at tage af sted. Alt klappede perfekt og vi landede i Braila i det dejligste forårsvejr. Vi havde 4 timers transport foran os i en gammel bus, uden pladser nok, hvilket betød, at nogle måtte sidde 3 sammen og andre på en taburet i midtergangen. Det betød, at vi fra starten fik nedtonet vore danske forventninger.

Bussen viste sig at være alt for lille

Gæstfriheden var enorm

Til gengæld var velkomsten og glæden over at vi skulle komme uden sammenligning. Da vi steg ud af bussen blev lærerne modtaget med kæmpe blomsterbuketter og håndkys. Så var stilen lagt.

Carmen Pirlog havde sammensat et utroligt program for os for de i alt 5 dage:

- En skoledag på 'National Kolleg Nikolaj Balcesco' sammen med vore venner
- besøg i byens stolthed: Teatret

- bymuseet
- Ceausescos skib, der normalt kun kan besøges af prominente gæster i byen (som os!)
- Velkomst hos byens borgmester (Braila har ca. 220.000 indbyggere)
- Bustur til Transsylvanien og Draculas slot
- Besøg på det gamle kongeslot i Sinaia
- Middelalderbyen Brasov
- En afskedsfest ud over det sædvanlige

Det var ret fantastisk at se forskellige dele af Rumænien, fra det ultra fattige til det meget velstående, at besøge slot og skib, om end vi skulle køre rigtig mange timer i bus. Men det allerbedste og vigtigste var at opleve modtagelsen, gæstfriheden: intet var for besværligt for vore værter. Alle oplevede at få gaver og blive forkælet.

Vi var æresgæster! Og man lod os mærke det hele tiden. Både i familierne, i skolen og i byen.

I hjemmene fik vi de bedste senge, de bedste stole, det pæneste porcelæn. Efter rumænsk målestok var vore familier velstillede, men efter dansk målestok boede de meget småt. At have sit eget værelse var absolut ingen selvfølge.

Byens borgmester tog imod, der blev holdt taler og udvekslet gaver.

I skolen sad min kollega og jeg til 'højboards' på de røde plysstole i lærerværelset, fik skænket forfriskninger og blev mødt med en interesse, vi aldrig har oplevet før.

Den imponerende indgang til skolen

Tysklærer Carmen Pirlog samt klassens engelsklærer

Der blev spurgt ind til danske skoleforhold og sociale forhold med en ægte interesse, der var fuldstændig mageløs. Især den danske friskolelov samt pisa-studierne, hvor man havde hørt, at danske elever er de børn i verden, der er glædest for at gå i skole, vakte stor interesse og udløste klapsalver.

Skolegangen var som i Danmark i 50'erne. Uendelig mange lektier, udenadslære – og i den klasse hvor vi overværede undervisning, rejste eleverne sig op, når de svarede på et spørgsmål. 'Så er der mere disciplin, ' lød svaret, når vi spurgte.

Alligevel var det unge mennesker, som vores egne elever med de samme drømme og forhåbninger. Unge mennesker i moderigtigt tøj, med samme musiksmag som vores elever. Unge mennesker på

msn , men som ikke rigtig kendte Facebook. Det gør de nu. Og unge mennesker, der meget hellere ville tale engelsk end tysk .

Så venskaber opstod, ærgrelse over at vi allerede skulle hjem, en fantastisk fællesskabsfølelse den sidste aften, da **alle** deltog i de mange rumænske folkedanse med indbygget tilladt flirt, da vi **alle** sang både rumænsk og dansk så ikke et øje var tørt.

Efter hjemkomsten har ca. halvdelen af klassen haft spontan kontakt over nettet. Og fælles er vi nu i gang med vores sidste tyske projekt med vore rumænske venner.

8. klasse på Kalundborg Friskole skal have det sidste ord :

Nanna: *'Jeg har lært en masse, ikke bare sprog, men også at være tæt på nogle mennesker, som gjorde tingene anderledes, og det var utrolig grænseoverskridende.'*

Amalie: *'Det er lidt svært at forholde sig til at nogle folk bor i deciderede blikhuse og bruger hestevogne som transportmiddel.'*

Thomas: *'Brasov var en meget rig by.'*

Mathilde: *'Desværre er naturen i Rumænien meget forurennet.'*

Debbie: *'Jeg blev rigtig gode venner med nogen jeg kun har kendt en uge, underligt! Og nu savner jeg nogen, jeg kun har kendt en uge.'*

Emil: *'Draculas slot var egentlig ikke så spændende.'*

Kirstine: *'De spiser meget ost og skinke.
Fedt at de har gjort så meget for os, f.eks. mødet med borgmesteren.'*

Mie: *'Det var hårdt at sige farvel i lufthavnen.'*

Clara: *'Det var vildt spændende at bo privat hos familierne.'*

Nicoline: *'Det der gjorde mest indtryk på mig ved Rumænien, var den kæmpe gestus og imødekommenhed, der ventede os, da vi mødte vores værtsfamilie.'*

Så knyttes der venskabsbånd

Fra den sidste aften..

